

L.C. Sima

**M-A ÎNȘELAT,
ACUM CE FAC?**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

M-A ÎNȘELAT, ACUM CE FAC?

Mi-am prins soția înșelându-mă. De fiecare dată când spun asta cu voce tare sau doar în gând, mi se întâmplă un lucru ciudat. Am senzația că trebuie să fac o pauză în care să le dau răgaz plămânilor, să se oxigeneze, inimii, să-și restabilească ritmul normal, minții, să poată asimila informația și abia apoi pot continua. Pare că toate trăiesc simultan o sincopă, peste care trebuie să treacă victorioase. Cât de victorioase, nu știu, dar știu că fiecare își face mai departe datoria. Nu-s foarte tânăr și nici ea, foarte tânără. Tineri sunt copiii noștri. Vlad e în anul doi la facultate, și Flavia, în ultimul an de liceu. Nu, nu le-am spus nimic, dar amândoi simt răceala dintre mine și mama lor. Scena adulterului îmi revine în minte, iar eu, care cobor câteodată să plec cu mașina uitând fix cheile mașinii, acum nu uit nimic din amănuntele situației jenante, șocante.

Ne-am cunoscut undeva pe la sfârșitul anului doi de facultate, eu, student mediocru, politehnist sadea pierzând uneori nopțile în beții cu amicii, ca un fel de confirmare a bărbăției noastre, cu examene picate și luate în reexaminări, cu aventuri ludice, proprii vârstei. Ea, studentă la Litere, cu doi ani mai

mare decât mine, eminentă, dacă e să mă iau după notele de la examene, prietenă la cataramă cu sala de lectură a bibliotecii. Eu, mereu pus pe glume, cele mai multe desuete, ea, mereu serioasă, de parcă plătea impozit pe răs. Eu, să fi fost în locul ei, nu m-aș fi uitat la mine. Dar ea a făcut-o. Ne-am căsătorit mult mai târziu, după vreo șase ani. De atât de multe ori ne întrebau cunoștințele: „Când vă căsătoriți?”, încât atunci când chiar am făcut-o, au trecut cu toții la formularea: „Vă căsătoriți?” La început, surprinși că nu ne hotărâram, și apoi, surprinși că ne hotărâserăm s-o facem. Fire independentă, Fabiana a insistat să nu stăm cu niciuna dintre familiile noastre, deși, la drept vorbind, ne-ar fi fost confortabil să locuim în casele părinților noștri. Ea, singură la părinți, eu, singur cuc la ai mei. La cât de rebel vedeam eu lucrurile, nu m-a surprins dorința Fabiane. Cu banii de la nuntă și cu un ajutor substanțial de la părinți, ne-am cumpărat un apartament într-o zonă bună a orașului. Tot părinții au sponsorizat și renovarea și mobilarea lui. Deci n-am plecat cu stângul sau, cum se exprimă unii, n-am luat-o de la lingură. Chiar aveam de toate, chiar și, ironic aș adăuga, un set de tacâmuri nou-nouț. Nici cu copiii nu ne-am chinuit mai deloc. Ba, aș zice, chiar deloc. Nici bine n-au venit pe lume, că, la scurtă vreme, bunicii și-au intrat în rolul de bunici cu normă întreagă, iar noi, liberi să mai facem unul ca să fie împăcați toți bunicii. Și, la doi ani după Vlad, a venit pe lume Flavia. Iar noi eram, din nou, liberi să mai facem unul conform ideii unde mănâncă doi, poate mânca liniștit și al treilea. Dar Fabiana a decis că deja produseseăm pentru ambele familii și că noi ne puteam vedea de viața noastră. În ciuda faptului că Fabiana fusese pe

parcursul facultății o ambițioasă, după absolvirea ei a fost fericită să-și găsească un post de profesor de limba și literatura română. Și nu și-a dorit niciodată nimic mai mult. Îi plăcea munca la catedră și se lăuda cu vacanțele școlare și cu timpul liber care-i rămânea berechet. Eu, un deșirat la propriu și la figurat, total neambițios și delăsător în facultate, iar după absolvire, m-a lovit ca un glonț ideea că trebuie să fiu un bun profesionist și să fac carieră. Așa că am făcut și un master, am dat din coate, eram într-o luptă continuă cu mine. Nici când au început copiii școala n-am prea fost noi părinți. Socrii mei, profesori amândoi, ieșiți la pensie, își exersau pe deplin harul de dascăli cu copiii noștri. Am avut și norocul de a avea doi copii care nu ne-au făcut să învățăm pe pielea noastră arta de a fi părinte. Și, când îi auzeam pe părinți cu fraze în care ne plâneau pe noi cât suntem de prinși cu munca noastră, mi se făcea un fel de rușine, dar era atât de confortabil să nu avem griji și gânduri, încât eu unul n-am făcut nimic să schimb ceva. Fabiana, nici atât. Erau copiii noștri doar în vacanțe și la sfârșit de săptămână, când ne asumam rolul de părinți, cu stângăcia de rigoare. Așa un parcurs lin avea viața noastră, încât n-am înțeles și nu pot înțelege nici acum, când scriu rândurile acestea, ce anume n-a funcționat. Ce a determinat-o pe soția mea, cu copii mari, care aveau deja relațiile de iubire proprii vârstei, să se îndrăgostească. Și nu doar să se îndrăgostească platonice, ci să lase garda atât de jos. Poate că ai fi tentat să întrebi cum adică jos? Cât de jos? Atât cât să accepte o relație extraconjugală cu soțul celei mai bune prietene ale ei. Fabiana fusese colegă de clasă cu Nadia patru ani de liceu, iar la facultate au stat în aceeași cameră

de cămin până la absolvire. Erau de nedespărțit, mereu împreună, așa că nu a fost o surpriză pentru nimeni când, căsătorindu-se, ne-au pus pe noi nași de cununie. Nu mă prea vedeam eu în rolul de naș, cu lumânarea în mână, în biserică, trecând prin fața icoanelor și promițându-i lui Dumnezeu că-i voi ocroti pe tinerii miri. Dar ce n-aș fi făcut de dragul Fabiane, care, atunci când își dorea ceva, făcea un botic dulce, de copil îmbufnat care-mi topea orice exces de atitudine bărbătească. Ei moșteniseră de la o rudă o casă cu livadă și curte, undeva mai la periferia orașului, iar una dintre bucuriile noastre, a tuturor, era să petrecem duminicile împreună, la ei în curte. Aveau și ei doi copii, doi băieți gemeni, care moșteniseră de la Nadia latura de artist. Nadia era profesoară de muzică la aceeași școală ca Flavia. Soțul Nadiei, medic chirurg, m-a impresionat de prima dată, de când l-am cunoscut. Calm, calculat și foarte sigur pe sine. Ca lama unui bisturiu. Mă lega de el o prietenie frumoasă. Jucam amândoi tenis de câmp, recunosc, el mai bun ca mine, și-și explica plăcerea de a juca tenis prin libertatea de mișcare, contrabalansând astfel munca de mare precizie pe care trebuia să o facă. Până și concediile, tot împreună ne străduiam să le facem, în numele relației de prietenie care ne lega. Frumos, nașii cu finii. Nadia era o femeie frumoasă, mai frumoasă decât soția mea, care nici ea nu era urâtă deloc. Acum... nu-s în stare să recunosc că era chiar frumoasă. Văzându-ne unul lângă celălalt, eram un fel de frumoasa și bestia. Dar aveam și eu atuurile mele. Știam să mă fac plăcut altfel. George era un bărbat atrăgător, iar soția mea îl catalogase ca având charismă.

Cam asta era baza de date a celor două familii prietene. Și-mi plăcea gândul că vom îmbătrâni în aceeași formulă, bucurându-ne de copiii și, mai apoi, de nepoții noștri. Fie neuronul meu își pierduse velenitatea de a raționa, fie eu, prea orb, n-am sesizat nici un gest, nici o replică, nici măcar un surâs care să-mi stârnească măcar gelozia, darămite suspiciunea în raport cu relațiile Fabiane cu alți bărbați. Nu știam ce-i gelozia și nici ea, la rândul său, nu mi-a arătat că ar fi geloasă. Poate că ne obișnuiserăm într-atât de mult împreună, încât am exclus alternative precum adulterul. Până și un flirt nevinovat, nu-l puteam asocia cu numele soției mele. Acum, privind retrospectiv, după scena șoc ai cărei protagoniști erau Fabiana și George, nașa cu finul, am început să dau sens unor gesturi, replici dintre cei doi, pe care înainte le consideram firești. Cât de dezamăgit am fost? Câtă frustrare am resimțit? Câtă furie m-a cuprins? N-aș putea spune decât că erau toate la un loc, într-o dimensiune greu de acceptat, greu de descris. Seara, Fabiana citea în dormitor. Recitea *Anna Karenina*. O fi inspirat-o cartea, gândesc acum, privind retrospectiv. Aiurea, nici vorbă, și eu am citit o vreme cărțile Agathe Christie și nu m-au inspirat să fac crima perfectă sau aproape perfectă. Cu o seară înainte, citea în dormitor foarte relaxată. Eu mă uitam cu Vlad, care venise acasă pentru câteva zile, la un meci de fotbal. Mă uitam la el și nu-mi venea să cred că e copilul meu, tot așa cum nu-mi venea să cred că Flavia, cu câțiva ani în urmă, o copilă cu râsul marcat de aparatul dentar, era acum o adolescentă care, în mod cert, moștenise frumusețea mamei ei. De fapt, amândoi o moșteniseră pe ea. Și, ziceam eu, amândoi preluaseră

genetic delaminecu totul altecalități decât frumusețea cu care nu m-am putut lăuda vreodată. Să mai adaug că, atunci când o vedeam pe Flavia venind acasă cu prietenul ei, student la Medicină, facultate pentru care se pregătea și ea, chiar îmi puneam serios problema că îmbătrânisem fără să observ asta. Nu de alta, dar la Fabiana chiar nu sesizam mari diferențe.

– Mă conserv, mi-a spus ea într-o dimineață, în timp ce ne savuram cafeaua în bucătărie.

– Și eu, dar cred că nu folosim aceeași metodă de conservare, cred.

– Nu, condimentele-s de vină, mi-a replicat ea zâmbind, ca de obicei.

Așa, și cum stam eu cu Vlad, doi comentatori din fotoliu ai meciului de fotbal, l-am întrebat, încercând să fac pe părintele preocupat nu numai de școală, dar și de viața amoroasă:

– Și cum mai merge relația cu Georgiana?

– Ți-am spus de acum două luni că Georgiana a devenit istorie, dar ai uitat.

– Și altcineva i-a luat locul? am întrebat eu încercând să trec peste ironia subțire cu care-mi atrăsese atenția că eram afazic.

– Da. Nu e tocmai o relație. Deocamdată, e mai degrabă un joc de-a șoarecele și pisica.

– Tu fiind... șoarecele? l-am întrebat râzând ușor.

– Nu, eu, motanul.

- Și cum e șoricioaica?
- Cu un cap mai scundă decât mine.
- Bine că nu e mai înaltă.
- Blondă, păr lung, ochi căprui, a contabilizat el încercând să-mi ofere o descriere clară.
- Tu când pleci?
  - Am făcut o mare prostie. N-am venit cu mașina mea pentru că mi-a promis David că mă duce el înapoi, iar ieri, m-a sunat să-mi spună că trebuie să plece neapărat pentru că are nu știu ce problemă de rezolvat cu un prof de la facultate.
- Și cu ce pleci?
  - L-am întrebat pe bunicul dacă poate el și mi-a zis că mă duce, deși e răcit rău.
  - Te duc eu. Și așa mai am două libere pe care trebuie să mi le iau. Îl sun pe tata și îi spun să stea liniștit.
  - Perfect, acum poate vezi și tu căminul în care stau de doi ani, m-a ironizat pe față Vlad.
  - Știu căminul și cine se poate pune cu bunicii voștri? Ăștia știu și când bate dracu' toaca-ner. Tind să cred că sunteți copiii lor mai mult decât ai noștri.
  - Cam da, mi-a replicat dur Vlad.
  - Ei, hai, că am avut și noi rolul nostru, am încercat eu să împlânzesc discuția.
  - Sponsorii.

– Te-aș vedea eu fără sponsori... am încercat să-i retez elanul acuzațiilor bine camuflate.

– Și-ar vinde bunul și acoperișul de deasupra capului, știi că-s nepotul preferat.

– Rămâne stabilit, da? Te duc eu mâine.

– Da! Ok, mă bucur.

L-am sunat pe tatăl meu și i-am zis că-l duc eu pe Vlad. Am reușit să-l conving destul de greu, dar, până la urmă, mi-a reușit manevra. I-am spus și Fabianeii că urmează ca a doua zi, dimineața să plec cu Vlad la facultate. A spus un bine ca și cum ar fi zis: „nu-mi pune zahăr în cafea, că o beau amară.” Ce n-am spus încă este că-mi place să fac dragoste. Sex, dragoste cu diferențe, fără diferențe. Îmi place. Soția mea nu-i tocmai femeia care se dă în vânt după așa ceva, dar nu o puteam acuza că mă neglijează. Seara, când m-am pus lângă ea, i-am mângâiat coapsa, semnal că aș fi dispus pentru o partidă fierbinte în patul conjugal.

– Hai, Dane, lasă-mă, te rog, chiar vreau să termin cartea, promit că mâine-seară.

– Ok, Karenino, fie! și i-am sărutat tandru cotul.

Dimineață, am plecat cu Vlad. Trebuia să trec și pe la părinții mei să iau pachetul cu mâncarea pregătită de mama pentru „nepoțel”. Dacă tot nu ne grăbeam, am stat cu părinții mei și cu Vlad pentru micul dejun. Nimeni nu o poate întrece pe mama la pregătirea micului dejun. Și nici cafea ca a ei nu poți bea oriunde.

– Îl duc eu pe Vlad. Mi-am revenit bine după rahatu' ăsta de răceală și te-aș lăsa să te duci, dar am vorbit cu Mitru să-mi facă un RMN la coloană și mi-a zis că a reușit să-mi facă loc între celelalte programări.

Mitru era un nepot de-ai tatei, pe care îl ajutaseră mult părinții mei să-și termine facultatea. Sora tatălui meu murise când Mitru era prin anul trei de facultate.

– Ok, să mergem toți nu are rost, așa că mă voi întoarce acasă. Și, dacă tot mi-am luat liber, poate ies azi cu Fabiana pe undeva, și așa mă acuză că n-am răbdare când e vorba de shopping. Am să-i ofer azi o mostră de răbdare. Până vine de la școală, îmi încarc serios bateriile, ca să fac față.

Astfel, m-am întors acasă, hotărât să mă arunc în patul din dormitor și să trag un somn în prelungiri, până când avea să vină Fabiana de la școală și urma să o surprind cu răbdarea mea la shopping.

Retrospectiv privind lucrurile, am chef să râd ca boul de mine. Nu am văzut pantofii din hol care nu erau ai mei, și nici haina din piele, atârnată în cuier. Poate pentru că am și eu pantofi negri și haină din piele și puteau fi foarte bine ale mele. Cum de mâncat, mâncasem, destinația unică era dormitorul. Ușa era întredeschisă. Am împins-o fără să mă gândesc că Fabiana putea fi acasă. Am făcut un pas. Unul singur, și am rămas înțepenit tocmai ca-n imaginea de final a unui film dramatic. Fabiana,

cuprinsă de vârtejul simțurilor, cu ochii închiși, părea extaziată de ceea ce simțea. Îi încolăcise cu picioarele mijlocul, oferindu-i șansa să-i răscolească adânc feminitatea. El, cu capul ascuns între sâni ei, se răsfața cu sfârcul, lingându-l ca pe o înghețată care trebuie savurată înainte de a se topi. Trecând peste gemetele lor de plăcere, trebuie să spun că asistam în direct la o scenă de sex. Continuam să privesc năuc și tâmp, așteptând ca unul dintre ei să-mi sesizeze prezența. Cu glas răgușit de dorință, Fabiana cerșea: „Nu te opri! Mai tare! Mai tare! Mai...” Și nu era vorba de luna mai, că eram în februarie. El lovea ca berbecul cu bazinul în bazinul ei când, brusc, Fabiana a deschis ochii. Șocul a fost atât de mare, încât pentru câteva secunde n-a putut schița niciun gest. O fi crezut că are vedenia remușcării. El continua periplul de la un sân la celălalt. Trecând peste șocul de moment, Fabiana l-a împins într-o parte și acum mă priveau amândoi speriați. Fabiana și George. Nașa și finul.

Trecând peste pofta nebună, dar irealizabilă, de a trage câte un glonț în capul fiecăruia, am început să aplaud. Și am aplaudat mult, cu senzația că, prelungind acest moment jenant cu zeflemeaua gestului meu, îi loveam deja și pe ei. George a tras cearșaful încercând să-și acopere sexul care, din erect ce fusese, ajunsese o nimica toată. Fabiana încercă să împartă cearșaful cu el, tremurul mâinilor ei dezvăluind agitația interioară.

— Ei! Dar ce-avem noi „aicea”? mi-am început eu mono-logul. Nașa cu finul. Karenina cu Vronski. Și cum ți se pare patul meu de dormitor? În patul meu și pe muzica mea? l-am întrebat pe George,

care firește că asemenea Fabianeii, era mut. E bună nașa la pat? Face față pretențiilor tale de mascul viril și înfierbântat? Are de la cine lua lecții Nadia? Neprimind niciun răspuns, mi-am îndreptat tirul de artilerie către Fabiana.

– Te plângeai aseară că ai niscaiva frisoane și ți-era să nu răcești. Acum înțeleg de ce l-ai chemat pe finu'. Să te încălzească. A reușit, dacă iau în calcul sunetele de pisică în călduri pe care le scoteai, doamnă!

Am apăsas pe cuvântul „doamnă” ca să poată percepe sensul peiorativ. Am început să aplaud din nou. Ca un idiot dostoevskian, îmi imaginam eu că o făceam. Și am continuat zeflemeaua cu sânge rece:

– Și cum ți se pare că a decurs operația, domnule chirurg? Reușită, desigur, ești desăvârșit.

Habar nu am nici acum, când scriu, cum mi-a venit ideea să scot telefonul și să immortalizez scena. Abia după câteva click-uri care au surprins perfect spaima din ochii lor, George și-a recăpătat graiul și a zis răgușit de surescitare:

– Putem sta de vorbă ca oamenii civilizați?

– Desigur, desigur, cum să nu! Desigur, ca niște oameni civilizați! Primitivul de mine! am întărit eu ironic spusele lui. Doriți să stăm de vorbă aici? Să vă aduc cafeaua la pat? Dacă nu, o putem bea așa, ca în familie, la masa din sufragerie.

Mă încăpățânam să nu ies. Să-i văd cum își caută hainele și să mă „bucur” de fiecare clipă, trecând-o în memoria telefonului, prin click-uri care surprindeau momentele. Întâi s-a ridicat George și s-a îmbrăcat

cu graba unui soldat din legiunea franceză când se dă alarma. Fabiana își căuta înfrigurată halatul de baie care, după atâta zvârcoleală, ajunsese la capătul patului. A fost silită să se ridice și poziția ei devenise de-a dreptul hilară. Se ridicase în genunchi și se aplecase spre halat oferindu-i aparatului meu șansa de a-i surprinde nuditatea la o altă dimensiune. Cumva, sătul de făcut fotografii, m-am întors cu spatele și am plecat în sufragerie. I-am așteptat. Apoi le-am strigat, tot în zefleMEA:

– Nu vă grăbiți! Puteți face chiar un duș, nu mă grăbesc, sunt liber azi. Liber de azi...

Când au intrat în sufragerie, erau amândoi îmbrăcați.

– Luați loc și iertați-mă, fac parte din categoria de bărbați imbecili care nu-și sună nevasta când au de gând să se întoarcă acasă așa, pe nepusă masă, ca mine acum.

– Dane, putem sta de vorbă...

– Cum să nu putem? Păi ce, nu avem gură? Putem, putem, chiar îmi face plăcere să stau de vorbă cu voi. Mereu mi-a făcut plăcere să port conversații interesante cu doamna mea și cu finul meu. Vă pot eu refuza? Îmi puteți voi refuza plăcerea? Sigur, nu.

– Am greșit, recunosc, dar cred că trebuie să gestionăm situația, a spus George înecat de emoții pe care le bănu-iAM distructive.

– Aha, să le gestionăm, să le gestionăm, dar sunt curios cum, că la cursul de management de la facultate recunosc că nu prea m-am obosit cu prezența și, ca dovada, nota slabă de la examen, așa

că sunt extrem de curios cum crezi tu, finule, și tu, doamnă, că ar trebui gestionată situația.

– În primul rând, nu cred că, dacă facem scandal, rezolvăm ceva.

– Tu? Ea? Voi să faceți scandal? Păi, de ce? Că am venit acasă fără să arunc înainte buzduganul ca să știți tu, Fabiana-Cosânzeana, și tu, Făt-George-Frumos cu paloșul gros, că vine zmeul? Sau de ce? Că nu înțeleg, știți că-s idiot de felul meu. Normal că știți.

– Nu, nu ești, a îndrăznit el să-mi ia mie apărarea.

– Sunt? am întrebat-o și pe Fabiana care părea că nu poate să treacă peste starea de șoc pe care i-o provocase sosirea mea intempestivă.

– Nu, nu, trebuie să vorbim...

– Păi nu vorbim? Cântăm? Ia uite, finule, nășica a prins grai și susține și că nu-s idiot. Dar cum sunt? Genial?!

– Am greșit, ne-am lăsat duși de val, s-a precipitat George într-o explicație puerilă de-a dreptul, din punctul meu de vedere.

– Care val, că nu văd nicio apă? Doar apele voastre teritoriale murdare în care v-am surprins scâldându-vă. Sunt atât de lipsit de imaginație! Recunosc că nu le am pe astea cu metafore, hiperbole, comparații și alte figuri de stil. Dar câteva epitete v-aș găsi, de m-aș strădui! Dar nu, ele-s specialitatea doamnei profesoare. Deci v-a luat valul și tu i-ai dat calul! Am înțeles. Și când s-a petrecut fenomenul?